

דף כב.

עין משפט א.

יו"ד סימן רמב פ"ה יג

יז. תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה הרי זה שוטה רשע וגם רוח ר', ועליו נאמר "כי רבים חללים הפילה".

הגה: תלמידים הקטנים הקופצים להורות ולישב בראש ולהתגדל בפני עמי הארץ, מרבים מחלוקת ומחריבים העולם ומכבין נרה של תורה.

הגה: יזהר כל אדם שלא יורה כשהוא שתוי יין ש או שאר דברים המשכרים אפי' בדבר פשוט אם לא שהדבר ברור ת בפוסקים.

עין משפט ב.

יו"ד סימן רמב פ"ה יד

יח. כל חכם שהגיע להוראה ואינו מורה הרי זה מונע תורה ונותן מכשולות לפני רבים א, ועליו נאמר "ועצומים כל הרוגיה".

הגה: ענין הסמיכות שנהגו היום כדי להורות שזה ברשות רבו ושהגיע להוראה, ואם כבר מת רבו א"צ לסמיכה, וכן תלמיד חבר א"צ לסמיכה במקום שא"צ רשות מרבו.

הגה: י"א דמי שאינו מוסמך "למורינו" ונותן גיטין וחליצות אין במעשיו כלום, ויש לחוש לגיטין וחליצות שעשה, אם לא שידוע לכל שמומחה

ר. מע"ז י"ט ע"ב, ורמב"ם פ"ה מת"ת, ואם אין כיוצא בו נקרא הגיע להוראה, דא"כ מי יורה דעה אלא הכל לפי הזמן והעת, ראשון לציון.

ש. ודוקא רביעית יין חי שאינו מזוג אבל אם היה מזוג או ישן מעט, או הלך כדי מיל, עבר היין ומותר לו להורות, אבל אם שתה יותר מרביעית אפי' מזוג או ישן שינה מעט או הלך בדרך זה מוסיף בשכרותו, אלא ישהה לפי השכרות עד שלא ישאר משכרותו שום דבר. ש"ך ס"ק י"ט, מרמב"ם, וע"ש עוד במש"כ.

ת. והש"ך בס"ק כ"א כתב דמדברי הרמב"ם נראה דאפי' הוא דבר ברור בפוסקים כל שאינו מפורש במקרא שגם הצדוקים מודים בו אסור להורות, וכ"כ הב"ח ותמה על דברי הרמ"א.

עוד כתב דמי שמיצר ואין דעתו מיושבת עליו אל יורה בשעה שהוא מיצר דכתיב "בצר אל יורה".

א. שם בע"ז, ועיין בפ"ת ס"ק ט' בענין אם גם בהוראת איסור והיתר יש איסור עינוי הדין או רק בדיני ממונות.

לרבים הוא רק שמצד ענוה ושפלות אינו מבקש גדולות
ויש חולקין ומקילין, ובמקום עיגון יש להקל אם כבר ניתן הגט או
נעשתה החליצה.

הגה: מותר לתת התואר "מורינו" לאחד שיסדר גיטין אע"פ שמדין הסמיכה
שבימים הראשונים לא היו עושין כן מ"מ עכשיו אינו אלא נטילת רשות
בעלמא פ.

דף כב:

עין משפט א. יו"ד סימן רמו סעיף ב

כז. לעולם יעסוק האדם בתורה אפי' שלא לשמה א שמתוך שלא לשמה
בא לשמה.

ב. וכתב הרמב"ם בפ"ד מסנהדרין והוא שיהיה ראוי לכל הדברים כיצד חכם מופלא
שראוי להורות לכל התורה כולה בזה יש לבי"ד לסמוך אותו וליתן לו רשות לדון
ולהורות באיסור והיתר ע"ש.

ג. היינו כדי להתכבד וכיוצא, אבל לקנטר אסור דנוח לו שלא נברא, כ"כ התוס', והרמב"ם
בסוף הלכות תשובה נראה שמסכים לזה, כך דייק הברכי יוסף בדבריו ע"ש.